

Cu televizorul fără sonor, aude în telefon cum latră câinele vecinului. Lătratul dispare, înăbușit parcă de ceva. April a pus probabil receptorul la ureche. Ținându-și respirația ca să audă mai bine, Rachel spune: „Iubito? Cucu-bau? Cum vă descurcați fără mami?”.

Vorbește pînă cînd se simte ca o idioată care se prostește într-o cameră de motel. Se întrebă ce-a mai greșit de data asta. O fi uitat pupicul de noapte bună?

Această tăcere, bănuiește Rachel, e o pedeapsă. Cu o seară înainte să plece, observase că avea dinții galbeni. De la prea multă cafea. După cină pregătise mulajele pentru albire și o lăsase pe April să le cerceteze. Rachel îi explicase că sînt foarte strînse și că timp de o oră mami nu poate să vorbească deloc. Dacă are nevoie de ceva, să-l roage pe tati. Nici nu-și turnase bine gelul scump de albire pe mulaje și le fixase în gură, că April a și început s-o tragă de halatul de baie, cerîndu-i să-i citească o poveste.

Ted n-a fost deloc de ajutor. April s-a culcat plîngînd. Dinții lui Rachel arătau în continuare ca dracu'.

După zgomotele care se aud prin perete, vecinii de alături și-o trag la maximum. Rachel acoperă receptorul cu palma, sperînd ca fetița ei să nu audă. Se teme că legătura s-a întrerupt și continuă să întrebe: „April? Iubito, o auzi pe mami?”.

Resemnată, Rachel o roagă pe fată să-i dea înapoi telefonul lui tati. Se aude vocea lui Ted: „Nu-ți bate capul, doar te pedepsește prin tăcere”.

Cu voce înăbușită, fiindcă nu mai vorbește în receptor, întrebă: „Ești supărată că mami a plecat, nu?”. Nu mai spune nimeni nimic o vreme. Rachel aude muzică de carnaval și vocile pițigăiate dintr-un desen animat. Își dă seama că ea se uită la televizor fără sonor și fiică-sa, fără imagine.

Tot departe de receptor, vocea lui Ted întrebă: „Dar încă o iubești pe mami, nu?”.

Se lasă din nou tăcerea pentru o vreme. Rachel nu mai aude nimic pînă cînd Ted se apucă s-o împace: „Nu, mami nu-și

iubește jobul mai mult decît pe tine“. Nu e prea convingător. După o clipă, o dojenește cu asprime: „Să nu spui asta, domnișoară! Să nu spui niciodată așa ceva!“. După tonul vocii, Rachel se așteaptă să urmeze plesnetul unei palme. Vrea să-l audă. Dar nu se aude nimic. Vorbind clar, direct în receptor, Ted spune: „Ce să-i faci? Fiica noastră chiar știe să poarte pică“.

Rachel e încîntată. N-ar vrea ca fiică-sa să fie mototoală ca Ted, însă nu spune nimic. Gata, a terminat cu telefonul de luni seară.

Belinda Carlisle fusese pisica lui Ted de cînd făcuse ochi. Era deja foarte bătrînă cînd au înscris-o pe diverse site-uri pentru adopție. Bătrînă și bășinoasă. Numai cercetătorii medicali ar mai fi fost interesați de ea. Cînd le-a rămas numai opțiunea eutanasierii, Ted a chemat-o pe Rachel în bucătărie și i-a arătat punga de douășcinci de kile cu mîncare pentru pisici. Era pe jumătate plină. I-a spus: „Mai dă-mi atîta timp cît să-i găsesc o familie nouă“.

Lui Rachel i se părea un compromis bun. Fiecare zi însemna două porții scoase din pungă, care devenise o clepsidră ce măsura ultimele zile ale Belindei. După două săptămîni, Rachel nu mai era așa sigură. Punga încă era pe jumătate plină. De fapt, părea chiar mai grea decît în ziua cînd făcuseră înțelegerea. Bănuia că Ted o umplea pe furiș cu mîncare din aia. Probabil ținea o pungă ascunsă în mașină sau undeva în garaj și umplea la loc punga din bucătărie. Ca să-și verifice teoria, a început să-i dea pisicii cantități de două ori mai mari. Își spunea că nu face decît s-o răsfete, în nici un caz să-i grăbească sfîrșitul.

Porțiile abia încăpeau în castron, dar Belinda le rădea. Se îngrășa, însă nu se apropia deloc de ziua plecării. Ca în parabola cu înmulțirea pîinilor și peștilor sau ca făclia din Templul lui David, punga era mereu pe jumătate plină.

Nici convorbirea de marți din Orlando nu merge mai bine. În fiecare seară, ea și Ted își făceau un scurt raport. El măturase

primele frunze căzute. Ea implementase catalizatorii inițiali la fața locului pentru transmiterea microundelor prin satelit. El găsisese o băcănie ce aducea brânza aia care-i plăcea ei atât de mult. Rachel reordonase scriptul de protocol pentru matricea presistemelor de reîncărcare. Ea spune că Orlando e un loc groaznic unde să fii singură, fără copii.

Cînd se oprește din vorbit, se lasă liniștea, ca și cum Ted ar fi atent la altceva. L-a auzit tastînd nu știu ce, probabil trimitea e-mailuri în timp ce ea vorbea. În cele din urmă o întrebă: „Ce se întîmplă acolo?“.

Se referă la zgomote. Vecinii de alături și-o trag iar. De fapt, nici nu s-au oprit, iar Rachel nici nu mai băga de seamă gemetele și țipetele lor ascuțite. Zgomotele alea se auzeau de atîta vreme, că probabil veneau de la un film porno. Nimeni nu putea să se iubească așa de mult. O enervează gîndul că Ted ascultase cum se futeau străinii ăia în loc s-o asculte pe ea cum îi vorbea despre progresele făcute.

În timp ce pe ecranul televizorului apare un safir, vocea lui Ted zice: „Ia telefonul, April. Spune-i noapte bună lui mami“.

Ca să audă mai bine, Rachel încearcă să izoleze în minte zgomotele autostrăzii de-afară. Izolează și bîzîitul minibarului și gemetele de dincolo de perete. N-a băut nimic de trei ani, de la Crăciun, cînd s-a răsfățat cu niște lichior de ouă, însă acum se duce la minibar și se uită la șirurile de sticlucțe, fiecare mai scumpă decît pandantivul cu diamante de la televizor. O numărătoare inversă o informează că au rămas mai puțin de cinci mii de pandantive. La prețul unei perechi de cercei cu perle, Rachel își face un gin cu apă tonică și îl dă pe gît.

Aude iar vocea înăbușită a lui Ted rugîndu-se: „Spune-i lui mami de țestoasele de la zoo care ți-au plăcut“. Dar nu se întîmplă nimic. Rachel simte respect pentru fiică-sa, cum n-a simțit niciodată pentru soțul ei. În loc de cină, desface o pungă cu bomboane M&M mai scumpă decît o pereche de inele de logodnă. Pentru fiecare pungă de chipsuri sau baton de ciocolată pe care le mănîncă, apar altele, ca prin minune.

Rachel l-a confruntat pe Ted în privința pungii cu mâncare pentru pisici, însă el a negat că trișase. N-a pomenit de manevra ei cu dublarea porțiilor, dar i-a spus că trecuseră cinci săptămâni și Belinda Carlisle arăta ca un pepene verde îmbrăcat într-o haină de blană. Nici Rachel nu mai era de ceva vreme o șoricică subțirică. „Vrei să spui“, l-a întrebat arătînd spre punga cu mâncare, „că e un miracol?“

Prea mult n-a contribuit la liniștea lor nici faptul că agentul care scosese casa la vînzare le-a zis că în living miroase urît. I-a informat că prețul lor de pornire e cu două sute de mii mai mare decît ar trebui, la cum mergea piața în momentul ăla. Nici hormonii lui Rachel n-au fost deloc de ajutor.

Ea și Ted s-au certat. Între Ziua Recunoștinței și Crăciun s-au certat aproape în fiecare zi. În perioada aia, nivelul mîncării pentru pisici din pungă a crescut pînă cînd aceasta a început să dea pe dinafară, revărsîndu-se pe podeaua din bucătărie. Pisica era așa de umflată, ca abia se putea tîrî pe covorul din living. Atunci a avut loc incendiul.

Miercuri seară, ca de obicei, Rachel sună din Orlando.

Speră pe jumătate că April n-o să vrea să-i vorbească. Asta ar fi dovedit că moștenise ceva din curajul ei. Ca s-o testeze, Rachel o întrebă: „N-o iubești pe mami?“. Speră că fata n-o să muște dintr-o momeală așa de evidentă.

Lumea e un loc oribil. Ultimul lucru pe care-l vrea e să aibă un copil sensibil ca o banană prea coaptă.

Ca și cum fetița ar mai avea nevoie de ceva teste, Rachel îi spune: „Hai să-ți cînte mami un cîntec de leagăn“. Și începe să îngîne unul care știe că o s-o topească pe cea mică. O acompaniază gemetele și gîfiielile de alături, acele sunete fără legătură cu limba pe care oamenii slabi le scot împotriva voinței lor. Rachel și-a pus în gînd să cînte toate versurile, însă hotărîrea i se clatină cînd aude rîsul lui Ted. Foarte clar. Bănuiește că April a pus jos receptorul și a plecat. Asta înseamnă că Rachel

a cîntat în gol. Încheie cu un avertisment: „Dacă nu-i spui noapte bună lui mami, o s-o faci să plîngă“. Dacă n-ascultă nimeni, nu contează ce spune. Se prefacă că plînge. Suspinele prefăcute i se preschimbă în hohote. E mai ușor decît își închi-puise și, cînd descoperă că nu se poate opri, închide.

Rachel nu inventase pericolele toxoplasmozei. Intrase pe internet și-și construisese un caz beton. Nu era doar vorbărie fără rost. Neurobiologii descoperiseră legături solide între T. gondii și sinucidere sau declanșarea schizofreniei. Toate cauzate de expunerea la căcat de pisică. Unele studii sugerau că paraziții îi determinau chimic pe oameni să adopte și mai multe pisici. Femeile alea care creșteau prea multe pisici erau de fapt controlate de invazia organismelor unicelulare.

Problema cu educarea oamenilor proști e că nu-și dau seama că sînt proști. La fel și cu vindecarea nebunilor. În ce privește pisica, Ted era și una, și alta.

În ultima lor seară în prima casă, cum le-a explicat mai tîrziu Rachel polițiștilor, se duseseră la o petrecere de Crăciun în cartier. Băuseră și, pe cînd se întorceau acasă abia tîrîndu-se prin zăpadă, ea îi explica lui Ted că nu-i nevoie să fie așa de păm_pălău. Îi vorbea cu grijă, așteptînd ca vorbele ei să-și facă efectul. Urmele pe care le lăsa în zăpadă erau îndepărtate, fiindcă pășea în așa fel încît să-și echilibreze noua greutate.

Rachel încă mai lucra pe postul de consultant de interfață corporatistă, nivelul 1, dar cel de-al doilea trimestru de sarcină o făcea să se simtă ca și cum ar mai fi avut un job. Se temea că un copil avea să facă situația și mai complicată. Poți să împarți în două dragostea unui om, însă nu în trei.

Rachel le-a spus polițiștilor că a intrat în casa întunecată. Nici nu și-a dat jos haina. A zis: „E foarte frig aici“. Bradul de Crăciun acoperea fereastra din față a livingului, nelăsînd să intre vreo lumină din stradă. Prima presupunere a tuturor a fost că bradul ăla fusese de vină. Primii suspecți sînt întotdeauna

lumînările parfumate, instalațiile luminoase defecte sau prizele suprasolicitate. Ted lăsase pornit aspiratorul robot. Bănuiala lui era că se supraîncălzise. Probabil se produsese un scurtcircuit și, cum peste tot era păr de pisică inflamabil, se aprinsese întreaga casă.

Joi seară, în Orlando, un paradox din vechime: cu cît încearcă mai tare Rachel să grăbească procesul de instalare, cu atît îi ia mai mult timp. Își telefonează singură și-și lasă mesaje. „Memo: finalizează nomenclatorul pentru inventarul grafic.“

Ia telefonul de pe noptieră și începe să se uite la poze. Are numai una cu April. Cumva, i se pare greșit să pozeze un om orb. E ca și cum i-ai fura ceva valoros pe care nici nu știe că-l are. În același spirit, Rachel se programează să nu spună vreodată „Ce apus frumos“ sau „Uită-te încoace, drăguț“. Să exclami în preajma lui April „Ce floare frumoasă!“ ar părea sadic. Ea și Ted s-au cunoscut la o întâlnire pe nevăzute, altă expresie pe care Rachel o evită.

De curînd, fetița a început să strige: „Uită-te la mine, mamă! Uită-te la mine! Te uiți?“. Evident, April n-are nici o idee ce înseamnă cu adevărat vorbele alea. E doar o expresie universală a copiilor, văzători sau orbi. Esența rolului de părinte e să fii o persoană care privește, de unde înainte fuseseși una care era privită.

Joi, din nou, fata refuză să scoată o vorbă. Rachel ciulește urechile. O lingusește și îi face promisiuni pînă cînd Ted ia telefonul și ea îi aude neajutorarea din glas cînd spune: „Îmi pare rău. Nu pot s-o fac să vorbească“.

„Încearcă“, îi răspunde Rachel. Ted se pricepe de minune să se dea bătut. Îi sugerează să o împungă pe April în coaste ca s-o facă să rîdă. „Nu se gîdilă?“, îl întreabă.

Drept răspuns: Ted rîde neîncrezător: „Întrebi dacă e *gîdilioasă*? Unde-ai fost în ultimii trei ani?“.